Byesbørn rede til at ryste paa deres kloge Hoveder, og troe mig istand til at plette mine Hænder med Falsk. Jeg begriber ikke af hvad Grund!"

„Det undrer mig ogsaa," sagde Alex sørgmodigt. „Men een Ting veed jeg; dersom Du skal tee Dig som en Mand, naar Tiden kommer, saa maa Du ikke nu dvæle formeget ved disse Tanker. Det vil ikke tjene Dig til noget Godt, men netop berøve Dig al Fornuft og Aand, saa at Du maaskee kommer til at indbilde Dig, at Du virkelig har skrevet Ralph Mortons Navn, ligesom dit eget, under hint Document. Slaa det ud af Hovedet, min Gut, hvis det er Dig muligt, indtil Du skal staae Ansigt til Ansigt med Dommeren og de Eedsvorne, og stol da ligesom jeg paa, at Himmelen vil bringe Sandheden for Lyset."

„Det er lettere sagt, end gjort," sukkede jeg.

„Ja, her," svarede Alex; „men jeg har besluttet, at Du skal være borte herfra i de paafølgende to eller tre Uger. Dersom jeg havde kunnet indrette det saaledes, skulde vi have gjort en Udflugt sammen; men jeg kan ikke forlade mit Hjem for Øieblikket."

Jeg studsede, idet jeg pludseligt mindedes Noget, og fuldendte hans Sætning: „Paa Grund af dine retslige Anliggender og alle de Ting, der ere at ordne førend Du kjøber Huset. Men Alex, hvor komme Pengene fra, nu Du er gaaet i Borgen for mig?"

„Pengene behøves først en Maaned eller endnu længere efter dit Forhør," svarede han roligt, „og til den Tid ville de være paa rede Haand."

„Sæt nu, at det ikke bliver Tilfældet," sagde jeg. „Antag, at jeg bliver forknyt inden den Tid, og sniger mig bort, medens Du seer forgjeves efter dine femhundrede Pund?"

„Mine femhundrede Pund maae skjøtte sig selv," svarede Alex, „det er vistnok. Dersom jeg ikke kunde vove dem for en Sag som denne, vilde vort Venskab være ringere end jeg anseer det for at være. Og nu, hvad Reisen angaaer, saa maa Du tage lille Lucy med Dig."

Jeg rystede paa Hovedet; men dog stemmede Tanken besynderligt overeens med min Phantasi. Jeg længtes efter at komme bort, langt fra de vante Scener og Ansigter, og til et Sted, hvor jeg muligen kunde afryste de forurolligende Tanker, som nedtyngede mig.

„Jeg indseer ikke, hvorledes det lader sig gjøre," sagde jeg. „Jeg veed ikke, hvor jeg skal tage hen."

„Du finder nok et Sted," svarede Alex. „Du har en Mængde Slægtninge; hos nogle af dem vilde Du vistnok være velkommen."

„Det kunde nok være, at Folk ikke viste sig synderlig iltre efter at see en Fætter, som skal sagsøges for Bedrageri," svarede jeg mørkt. „Dog er der maaskee een Person, som muligen ikke vilde vende mig Ryggen."

„Hvem er det?" spurgte Alex.

„Det er en gammel Tante, jeg har," svarede jeg; „hun boer langt herfra ved Kysten, og hun er en godlidende, gammel Sjæl. Hun har ofte ønsket, at jeg skulde opholde mig nogen Tid hos hende; omtrent for fire Maaneder siden skrev hun mig til, at hun var kjed af at bede mig komme, og hvis jeg ikke kom snart og tog Lucy med, vilde hun aldrig oftere anmode mig derom."

„Det er ypperligt," sagde Alex ivrigt; „det kunde aldrig være bedre. Søe- og Bjergluften kan gjengive dine blege Kinder nogen Farve, og jage de hæslige Tanker ud af dit Hoved. Hvad skulde der være i Veien for, at Du tog afsted imorgen? — jo før jo bedre — og Maggie skal imorgen tidligt gaae ned og hjelpe Lucy med at pakke dine Sager sammen."

„Og hvorledes skal det imidlertid gaae med Apotheket?" spurgte jeg forknyt.

„Aa, Baynes vil nok passe, at de rette Folk faae de rette Piller og andre Medicamenter," svarede Alex. „Det er Noget, han nok forstaaer. Og nu i Seng, min gamle Ven, og glem ikke at drømme om din Tantes Lax og brune Hedestrækninger."

Da jeg lagde mig i min Seng, gjorde Maleriet en ligesaa forfriskende Indvirkning paa mig, som den kølige Bjergluft en lummervarm Dag. Jeg havde en svag Erindring om, hvor smukt den gamle Gaard laa imellem Bakkerne, hvorledes Strømmen boblede imellem Klipperne, om den lange, blaae Linie, Havet dannede, og jeg faldt i Søvn med den Indbildning, at Lucy og jeg sade ved Strandbredden og sloge Smut med Smaastene, som jeg pleiede at gjøre medens jeg var lille.

Tre Dage derefter sade Lucy og jeg virkelig Side om Side i en anden Classes Jernbanecoupé, og rullede saa hurtigt som Dampen kunde føre os henimod min Tantes Hjem.

Jeg havde skrevet for at underrette hende om vor Ankomst, og hendes Vogn ventede os ved Stationen. Snart efter rullede vi hen over steile, bugtede Veie, og tversover Heder, hvor den skarpe Søvind blæste os i Ansigtet og fik Lucy til at gyse, saa at jeg maatte trække min Reisekappe tættere sammen om hende. Det var en lang Kjøretour og hun var falden i en tryg Søvn, da vi kjørte op til min Tantes Bolig. Saasnart Vognrummelen hørtes paa den brolagte Vei, blev Døren lukket paa vid Gab, en rødlig Lysstraale strømmede ud paa os, og jeg saae min Tante Bensons statelige Figur paa Tærskelen. Hendes Udseende var netop det samme, som da jeg skiltes fra hende for tyve Aar siden.

„Du er velkommen, hjerteligt velkommen, min kjære Harry!" lød hendes venlige, glade Stemme, idet hun greb min Haand, „og din lille Pige med. Jeg begyndte næsten at troe, at jeg aldrig mere skulde see Dig under mit Tag; men kom ind, kom ind fra denne kolde og fugtige Luft," og hun førte os igjennem Forværelset ind i en stor, med Gulvtæppe belagt Dagligstue, hvor en klar Brændeild, skjøndt det først var i September Maaned, flammede i Kaminen, og et Maaltid var anrettet.

Medens hun stod der, belyst af Kaminilden, hjelpende Lucy af med Overtøiet, udstedende Ordre til Tyendet og sladdrende med mig, Alt paa een og samme Tid, betragtede jeg hende med ikke ringe Nysgjerrighed. Hendes Holdning var ligesaa rank som før, hendes sorte Øine ligesaa straalende, og med Undtagelse af, at de bløde Lokker under hendes Kappe vare rigeligt isprængte med Graat, og at der var dybe Rynker under hendes klare Øine, var der intet Tegn til Alderdom at see paa hende. Aarene, som havde forandret mig fra en letsindig Dreng til en sat, alvorlig Mand, havde behandlet hende meget lempeligt. Hun talede muntert om forskjellige Ting, men berørte ikke med et Ord den Gjenstand, jeg i Korthed havde meddeelt hende i mit Brev. Jeg kunde dog ikke afholde mig fra at tale derom, og da vi, efterat have indtaget et godt Aftensmaaltid og efterat Lucy var overdraget til en rødkindet lille Piges Omsorg, vendte tilbage til Værelset underneden, begyndte jeg pludseligt saaledes:

„Tante, Du veed hvad man siger om mig — den Mand, Du har modtaget i dit Huus?"

„Ja," svarede hun, og hendes Stemmes stærke, klare Toner syntes at give mig Styrke, „ja, jeg veed det; men Du troer dog vel ikke, at jeg bryder mig om hvad de sige? Jeg har altfor gode Tanker om Dig til at jeg skulde troe, at Du nogensinde vilde gjøre Dig skyldig i en lav eller uredelig Handling. Det slog mig i Begyndelsen — det negter jeg ikke — og jeg var i høi Grad vred paa dem, som turde vove at mishandle dit gode Rygte; men derpaa gav jeg mig til at overtænke Sagen med Rolighed, og da kom jeg til den Overbeviisning, at det til Slutningen ingen Skade vilde volde Dig. De ville ikke kaste Dig i Fængsel; frygt derfor ikke, min kjære Harry, men vær ved godt Mod!"

Det var næsten de samme Ord, som Alex havde brugt, og hvor ligefremme de end vare, indgøde de mig mere Haab, end nogensomhelst anden Tale hidtil havde gjort. —

Tiden henrandt meget livligt og behageligt paa Aberleigh: Lucy og jeg vandrede Haand i Haand langsmed Kysten, eller klavrede op ad de luftige Bakker, og mangen Gang gjorde vi Touren saa lang, at vi ikke vendte hjem før Solen dukkede ned i Havet — og saa Aftenerne i den hyggelige, panelede Dagligstue, med de røde Gardiner trukne heelt for Vinduerne, og den knittrende Brændeild, som oplyste hver Krog, medens min Tante og jeg sad i Samtale, med Lucy imellem os, og Tantes Fingre stadigt legede med hendes gyldne Lokker. Tante havde altformeget at bestille til at vandre ud med os; thi hun bestyrede selv Gaarden og var i det Hele et mærkværdigt Fruentimmer til at vimse om og besørge Alting selv; men naar Dagens Gjerning var tilende, holdt hun meget af en rolig Samtale, skjøndt hun ikke altid kunde faae den; thi hendes Mand og deres eneste Barn laae paa Kirkegaarden, og hun førte et eensomt Liv.

Dagene fløi altfor hurtigt afsted, dog forblev jeg der; thi jeg rædde des ved Tanken om at vende tilbage til Aspenbury, og vilde gjerne udsætte det saa længe som muligt. De fjorten Dage forlængedes saaledes til tre Uger, og de tre Uger bleve til fire, og nu var der kun een heel Dag imellem mig og den rædsomme Morgen — den Morgen, paa hvilken jeg skulde møde for Retten.

„Ja, vi maae afsted imorgen; det kan ikke være anderledes, min Pige," sagde jeg, idet jeg sørgmodigt skuede ind i min Lucys blaae Øine. „Vi maae afsted imorgen; men denne Dag ville vi idetmindste nyde, og jeg vil sige Dig hvorledes: vi ville gaae ned til den gamle Baadfører ved Pynten, og gjøre en lang Seiltour med ham, langsmed Kysten. Det blæser ikke stærkt, og vi faae nok smukt Veir; dersom vi blive kjede af at være i Baaden, kunne vi lade os sætte i Land et eller andet Sted og gaae hjem."

Min Tante smilede over Lucys Henrykkelsesudbrud og gav sig strax ifærd med at fylde den Kurv, som vi bestandigt havde med paa vore Udflugter. Da hun gav mig den i Haanden, sagde hun godmodigt: „Jeg formoder da, at jeg kan vente Eder tilbage til Midnat?"

„Ja, saa omtrent," svarede jeg, og Lucy og jeg begave os veltilfredse ud i Solskinnet.

Jeg følte mig dengang ganske let om Hjertet, og dog maa det have været en eller anden Forudfølelse, som bragte mig til at vende mig om ved Porten og rørt betragte det gamle Huus. Jeg var kommen til at holde af den lange graae Bygning, med dens Straatag og takkede Gavle. Der var noget Hjemligt ved det Hele, saaledes som jeg saae det, med Vedbenden op ad Murene og rundt om de aabne Vinduer, med den blaae Røg, som langsomt hvirvlede op fra de høie Skorstene, og med den lange Række Høstakke i Stakhaven.

Tusmørket kan falde paa, inden vi komme hjem, tænkte jeg ved mig selv, og Huset vil da ikke see saaledes ud.

Ak! Solen stod mange Gange op og gik mange Gange ned, inden mine Øine atter hvilede paa denne Gaard!

Gamle Davies var hjemme for at bøde paa sine Fiskegarn, men uheldigviis ikke i det bedste Lune. Det lod til, at der denne Morgen var gaaet ham Noget imod; thi han var meget gnaven. Han kunde ikke tage ud med os, han havde sine Garn at passe, og han skulde tiltorvs med sine Varer, saa at han havde fuldt op at bestille. Jeg pegede paa den modsatte Side af den lille Vig, hvor de fleste af Fiskerne boede.

„Troer De det vilde lykkes os at faae en Seiltour med nogen af dem?" spurgte jeg.

Han betragtede mig med et hæsligt Grin og svarede: „Med dem! De ere Alle paa denne Tid flere Miil ude tilsøes. Der er paa hele Kysten for Øieblikket ikke en Baad, som gaaer ud idag. Vi Fiskere kan ikke gaae og drive til Klokken ti, i Haab om faae lidt Fortjeneste. Men jeg vil sige Dem Noget," tilføiede han, idet Synet af det feilslagne Haab i Lucys Ansigt slog ham, „dersom De selv er istand til at regere Baaden, maa De gjerne tage den lille Frøken ud i den, saalænge de lyster. Jeg vil ikke savne den; det er et let Fartøi og ikke vanskeligt for een Mand at regere, jeg mener med Aarerne, thi jeg tør ikke stole paa Jer Landmænd med Hensyn til Seilads."

Jeg betænkte mig lidt. Engang havde jeg god Øvelse i at roe; men nu var det længe siden jeg havde roet et eneste Tag. Den gamle Mand lagde Mærke til min Tvivlraadighed.

„Gaa ikke ud, Herre," sagde han, „naar De ikke er vant til Søen. Jeg troede De maaskee kunde være det, da De var saa ivrig for at komme afsted."

Jeg troer der var Noget i hans Tonefald som ærgrede mig. I ethvert Tilfælde fattede jeg strax min Beslutning.

„De skal have Tak, vi ville nok have Baaden; jeg har roet mangen en Miil i mine Dage, og det skulde være underligt, om jeg ikke kunde regere den i saadan en Mølledam, som denne," og jeg saae ud over den jævne graae Strimmel af Oceanet, som strakte sig ud foran os.

Det forekom mig som om den gamle Mand mere end halvt fortrød sit Tilbud, men han var en bestemt Fyr og vilde ikke tage sit Ord tilbage; han stavrede derfor afsted og skyndte sig at bringe Baaden i Orden, hvorpaa han og jeg i Forening skød det sorte, tjærede Fartøi hen over det vaade Sand ud i Søen. Idet han løftede Lucy over Relingen sagde han til mig: „Jeg kommer maaskee ikke tilbage her førend imorgen tidligt; men min Brodersøn kommer hertil om en Timestid for at passe Tingene og han sover i Huset i Nat, saa De kan aflevere Baaden til ham. Stig nu ombord, Herre, saa skal jeg skyde Dem ud paa flot Vand."

Da vi vare blevne flot, lagde jeg Aarerne ud og roede rask væk, da jeg vidste, at Sømandens kritiske Øie fulgte mig. Min Arm var stiv, men jeg havde beholdt noget af min gamle Dygtighed, og det lykkedes mig at drive Baaden med Lethed igjennem Vandet. En glad Følelse overkom mig, da jeg satte mig ned til mit Arbeide, idet jeg saae Lucy dyppe sine smaa Fingre i Vandet og fornøiet ryste de glimrende Draaber af dem. Bagved hende flagrede Strandmaagerne, hvis hvide Vinger beskinnedes af Solen. De bløde Uldskyer seilede langsomt hen over den blaae Luft, og det lille Fiskerleie blev mindre og mindre, efterhaanden som vi fjernede os.

Vi stode ikke ud tilsøes, vi holdt mere af at løbe langsmed Kysten og betragte Klipperne, som snart vare golde og ujævne, snart skovklædte næsten lige ned til Vandet. Hist og her kom en smal Strøm hoppende ned ad Klipperne og dannede en lille Canal over det hvide Sand ud i Havet, eller i en eller anden rolig lille Vig, omsluttet af Bakker, hvor der laa en Klynge Fiskerhytter, med Garn ophængte til Tørring paa den solbeskinnede Strandbred, medens de barfødede Børn legede rundt om deres Fædres Baade. Nu og da holdt jeg paa Aarerne og lod Baaden flyde langsomt hvorhen den vilde.

(Fortsættes.)

Aggersvold.

I Tudse Herred, Hjembæk Sogn — nei det er altfor topographisk — tre Miil Vest for Holbæk, tæt ved Svinninge Kro, tæt ved den af Skovgaard saa ofte gjengivne yndige Skarritsø og tæt ved de deilige nordvestsjællandske Alper i Bjergsted og Bregninge Sogne og ved Kongens Møller, ligger Hovedgaarden Aggersvold. Som til de fleste af Danmarks Herregaarde knytter der sig ogsaa til denne en heel Række gamle danske Navne, men at skrive Slægternes Historie er ikke vort Maal, kun ville vi berette, at den gjeve Admiral Henrik Vind, Broder til Rigsadmiralen Jørgen Vind, i den første Halvdeel af det 17de Aarhundrede